



ECHE VERHALEN UIT HET VMBO

Colofon

Omslag: foto-impressie deelnemers

Dit is een uitgave van het

VMBO TRIVIUM COLLEGE AMERSFOORT

Deze uitgave werd mede mogelijk gemaakt met financiële steun van de Orde van den Prince, Vlaams-Nederlands Genootschap ter bevordering van de Nederlandse taal en cultuur, en met medewerking van leden van de afdeling Amersfoort.



© 2024 VMBO Trivium College Amersfoort

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**ECHE
VERHALEN
UIT HET
VMBO**

Inhoud

Adam Louakili
Mohammad Hanifa

Nygel Alsema
Jahya Ahmed

Jaymano Calmes
Jayden van Hattum

Liz Nieboer
Sarah Mohamed

Nawar Amine
Sofie Jancíková

Rebecca Vette
Yorinthe van den Heuvel

Samira Ras
Lara Mohammed

Safouane Azzouzi
Semi Dogan

Rayhana Azdad
Semrah Emelina

Yaël Kleintjens
Philopatir Rofaeil

Beste lezer,

Met trots presenteer ik u deze verhalenbundel, samengesteld door de getalenteerdere leerlingen van de eerste klas van het VMBO Trivium College. Deze verzameling van echte verhalen is het resultaat van hun creativiteit, doorzettingsvermogen en het plezier dat ze hebben beleefd aan het schrijven.

Als docent Nederlands hecht ik groot belang aan goed onderwijs. Ik zie het als mijn missie om het talent van jonge schrijvers te ontdekken en te ontwikkelen. Daarom hebben we maandenlang gewerkt aan schrijfoopdrachten, waarbij de leerlingen wekelijks werden uitgedaagd om hun verbeeldingskracht de vrije loop te laten en hun gedachten op papier te zetten. Een bijzonder aspect van dit project was dat de leerlingen elkaars verhalen schreven aan de hand van interviews. Door deze bijzondere samenwerking leerden ze niet alleen beter schrijven, maar ook hoe ze goede vragen stellen en luisteren naar de verhalen van anderen. Dit zorgde voor een diepere band tussen de leerlingen en een grote waardering voor elkaars ervaringen en perspectieven.

Een bijzondere bijdrage aan dit proces kwam van de Orde van den Prince afdeling 't Sticht. Leden van deze vereniging waren nauw betrokken bij het schrijfproject. Hun enthousiasme en betrokkenheid hebben mij enorm geïnspireerd.

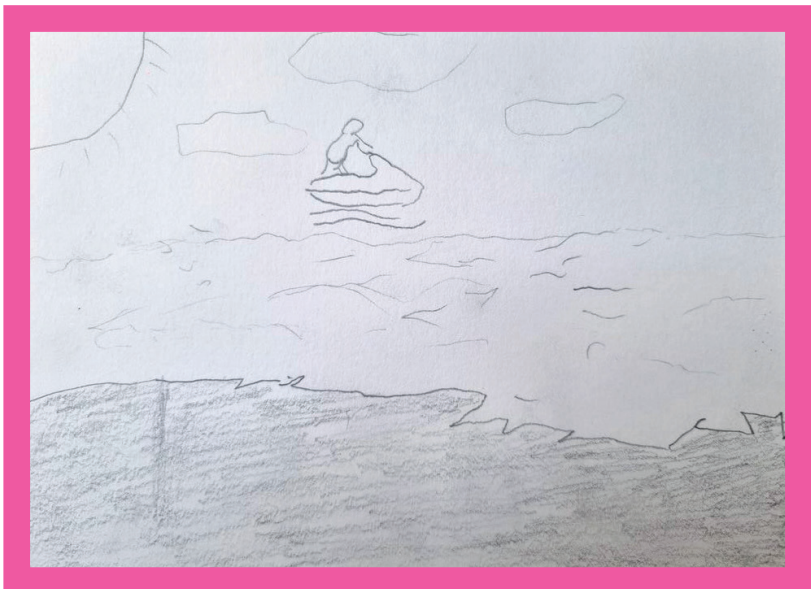
Deze periode van intensieve schrijfoopdrachten heeft geleid tot een merkbare verbetering van de taalvaardigheid van de leerlingen. Ze leerden hun gedachten helder en gestructureerd te verwoorden, hun woordenschat werd uitgebreid en hun vermogen om complexe zinnen te vormen nam toe. Het is inspirerend om te zien hoe deze jonge schrijvers hun talent hebben ontwikkeld en hun stem hebben gevonden. Ik ben enorm trots op wat ze hebben bereikt.

Ik hoop dat u net zoveel plezier beleeft aan het lezen van deze verhalen als de leerlingen hebben gehad bij het schrijven ervan. Veel leesplezier!

Lelia Aarab

Zomaar een zomerdag in Marokko

Het is 9 uur in de ochtend en ik sta op. Ik loop naar buiten en mijn moeder heeft het ontbijt al voor mij klaargemaakt. De waakhond moet ik vast maken van mijn moeder, maar dat lukt niet. Hij rent steeds weg van mij. Eindelijk heb ik hem te pakken gekregen! Ik kleed me gauw om en ik doe mij zwembroek aan. Vervolgens roep ik mijn neven een voor een wakker. Vandaag gaan we naar zee. Ik moet weer eens te lang op ze wachten, want ze liggen nog steeds te slapen. Ik heb geen geduld. Ze moeten nog eten en omkleden. Dat kan wel twee uur duren. Eindelijk is iedereen na een paar uur klaar voor vertrek. We lopen naar de auto. Al snel komen we er achter dat een van mijn neven de autosleutel is vergeten. Ik roep heel hard dat ze snel de autosleutel moeten halen. Gelukkig is de sleutel snel gevonden en rijdt mijn oudste neef richting zee. Mijn avontuur kan nu echt beginnen. Mijn oom heeft dit jaar een jetski gekocht. Hoe gaaf!!



Samen met mijn moeder rijdt hij achter ons met de jetski achter de auto. Eindelijk aangekomen bij zee namen mijn neef en ik meteen een duik in het water, maar het water blijkt super koud. BRRRR. We trekken ons er niks van aan en genieten van het water. Mijn moeder zorgt altijd voor wat lekkers ook deze keer. Ze bestelt vis en natuurlijk Marokkaanse thee. Dat was zo lekker. Na al het lekkers gingen we weer zwemmen. Er kwamen super grote golven op mij af. Ik vloog de lucht in. Van al dat zwemmen word ik toch wel heel moe. Ik vraag mijn vader of we terug naar huis kunnen. Dat vinden mijn ouders een goed idee. We pakken al onze spullen in en vertrekken met z'n allen naar huis. Thuis aangekomen pakte ik mijn bal om met mijn neefjes te voetballen. Niet lang daarna komen er andere jongens aan en vragen of ze een potje willen voetballen. Ik ken de jongens niet, maar stoer zijn ze wel. We spelen 3 tegen 3. Na 5 potjes voetbal blijkt al snel dat wij de winnaars waren. De jongens kunnen niet goed tegen hun verlies en worden heel boos. Ik krijg het idee dat ze willen vechten met ons dus roep ik mijn broer. Die komt niet alleen, maar met onze grote hond mee. De jongens rennen meteen weg. Het enige wat ik en mijn neefjes doen is heel hard lachen. We lopen samen terug naar huis. En na zo'n dag ga ik op tijd naar bed. Zomaar een zomerdag in Marokko.

Verhaal van : Adam Louakili

Door : Mohammad Hanifa

Een schooldag in Syrië

Mijn moeder maakt mij wakker. Het is 7 uur 's ochtends in Damascus en ze heeft eten gemaakt voor mij en mijn broertje. Ik ben klaar met eten en ik moet opschieten. Mijn broertje en ik moeten 30 minuten lopen naar school. Hier hebben we geen zin in. Zoals altijd wachten we langs de route op een vrachtwagen. Zodra er een vrachtwagen langsrijdt proberen we er heel stiekem op te klimmen. Gelukkig hebben we weer geluk en hoeven we niet zo lang te wachten. We zitten in de vrachtwagen. We rijden nu naar school. Het is 7:55 en we moeten afstappen, want we zijn al aangekomen bij school. We lopen richting de school. De ingang van de school bestaat uit enorm grote deuren. We lopen door de gangen. In deze gangen lopen wel 1000 kinderen naar de klas. In elke klas zitten ongeveer 120 leerlingen. Eenmaal in de klas moeten mijn klasgenoten en ik wachten op de docent. Iedereen schreeuwt en springt op de tafels. Het is een grote chaos, maar dat duurt niet lang. De docent loopt met een grote stok de klas in, en hij slaat 2 keer super hard op de tafel en daarna is iedereen muisstil. Vervolgens begint de docent gelijk met de eerste vraag "Wie heeft zijn huiswerk gemaakt? Steek je hand op". Vervolgens vraagt hij: "Wie heeft zijn huiswerk niet gemaakt? Steek je hand op". De docent controleert het huiswerk. De leerlingen die het huiswerk niet hebben gemaakt moeten voor de klas komen en krijgen een klap met een stok op hun hand. De leerlingen die liegen over dat ze het huiswerk hebben gemaakt krijgen een nog hardere klap met de stok. De leerlingen die het huiswerk niet hebben gemaakt moeten de volgende dag met hun ouders naar school komen. Gelukkig heb ik het huiswerk gemaakt. In de pauze is het altijd heel druk met 1000 kinderen en is er weer chaos. Alle kinderen schreeuwen, vechten met elkaar en soms wordt er ook met stenen naar elkaar gegooid. Na de pauze gaan we terug naar de les. Sommige kinderen hebben nog bloed aan hun kleren. En sommigen hebben pijn van het vechten. En als de docent erachter komt wie er zich niet aan de regels heeft gehouden wordt naar het schoolpodium gebracht. Voor de ogen van

alle leerlingen krijg je stokslagen op je benen. Ik hoor hier gelukkig niet bij. Als je je niet aan de regels houdt word je meteen naar huis gestuurd. In Syrië krijg je van je ouders nog eens een flinke straf. Daar moet ik toch niet aan denken. De schooldag duurt niet lang. Om 12:00 is de school uit en begint de lange wandeltocht naar huis.

Verhaal van : Mohammad Hanifa

Door : Adam Louakili



Het beste schoolkamp ooit

Mijn wekker ging af. Ik stond op en ik was heel moe. Ik poetste mijn tanden en ging ontbijten. Ik was heel gespannen, want vandaag was het de grote dag. Kamp van groep 8!! Ik heb eindeloos op dit moment gewacht. We zaten in de klas. Mijn klasgenoten en ik speculeerden wat we op kamp zouden doen. We speelden wat spelletjes voordat we vertrokken. Ik was blij, maar stiekem ook een beetje verdrietig. Ik wist dat ik de meeste van mijn klasgenoten niet meer zal zien na kamp. Toen het tijd was om te vertrekken, verlieten wij het lokaal. De auto's stonden al klaar. We gooiden onze bagage in de kofferbak van de auto. Voordat we vertrokken zwaaide ik naar de andere kinderen van mijn school, mijn ouders en de leerkrachten en natuurlijk naar mijn schoolgebouw. Ik vond het fantastisch om te vertrekken. Ik heb zo lang gewacht op dit moment. Wij stapten groep voor groep in de auto's. Eindelijk, we vertrokken. Het regende en ik hoorde de regendruppels tegen het dak. Dit was voor mij een rustgevend geluid waardoor ik al snel in slaap viel. Ik werd plots wakker doordat we over een hoge drempel reden. Voor mij zag ik het grote kampgebouw. We stapten uit en renden meteen naar het kampgebouw. We kozen de grootste kamer. In de kamer stonden 2 stapelbedden en het raam stond open. Nadat we onze bedden hadden opgemaakt, speelden we even wat spelletjes. We inspecteerden de woonkamer en speelden daarna het weerwolvenspel in een aparte lege ruimte. Binnen hadden we alles verkend. Buiten het kampgebouw was een volleybalveld. Achter het volleybalveld was er een bos. Met een paar vrienden liepen we het bos in om een hut te bouwen. Het was hoog tijd voor een wedstrijdje volleybal. Ik kreeg heel vaak de bal. Ik genoot enorm van het spel. Ik speelde in een goed team met de juiste klasgenoten. Totdat een van mijn klasgenoten een geluid hoorde. Dit geluid kwam uit het bos. Wat we zagen was een konijn. We gingen met z'n allen erachteraan. We probeerden het konijn te vangen zodat we het konden aaien, maar helaas dit lukte niet. Wat we zagen waren heel veel losliggende takken. Daarmee bouwden we een hut. We bouwden erop los totdat de docenten ons riepen. Het was hoog tijd om te oefenen voor de bonte avond. Van al dat oefenen kregen we trek. We aten spaghetti en dat smaakte heerlijk. We gingen nog wat snoepen en daarna gingen gauw weer het bos in om onze hut verder af te maken. Er werden nog meer stokken verzameld en de hut werd

alsmaar gorter. We bouwden zelfs een verdieping in een mooie boom. In deze boom konden we omhoog klimmen. Om ons heen hoorden we andere klasgenoten schreeuwen, omdat ze een raar horrospeel speelden. Wat precies dat wisten we niet. In de nacht speelden we met de klas levend Stratego. Dat was zo gezellig met mijn vrienden. Vooral het moment dat we met een zaklamp op zoek moesten naar slangen. Het werd al gauw nacht en was het tijd om te slapen. De volgende dag was het de dag van de bonte avond. En weer was het een gave dag.

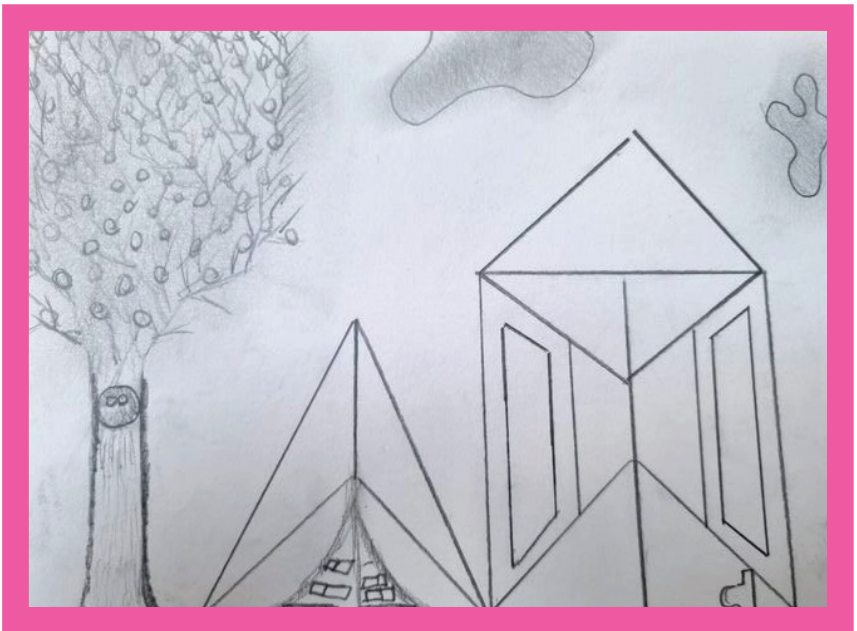
Verhaal van: Nygel Alsema

Door: Jahya Ahmed



Het coolste kamp van mijn leven

Ik zat in groep acht. Mijn groep acht was een kleine groep. Ik kwam met de fiets naar school terwijl ik eigenlijk hartstikke moe was. Op weg naar school moest ik wachten voor de trein. Ik hoorde de trein. De trein maakte een rumoerig geluid dus in eerste instantie dacht ik dat er wat mis was met de trein. Gelukkig was dat niet zo. De slagbomen gingen omhoog en ik kon weer met mijn fiets er langs. Ik had eigenlijk gehoopt dat de slagbomen niet omhoog gingen. Ik had echt geen zin in school. Waar ik wel zin in had was schoolkamp.



Toen ik eindelijk bij mijn school aankwam zag ik niet alleen mijn vrienden, maar ook een bus. Ik liep meteen naar mijn vrienden. Ze vroegen of ik zin had in onze kamp. Dat had ik zeker. Iedereen had er zin in. Ik wilde graag achterin de bus zitten dat leek mij heel relaxed. In de bus hoorde ik dat mijn vrienden het over een zip line hadden. Een zip line bij het kamp. Ondertussen vertrok de bus. Ik keek achterom en zag de school vaag verdwijnen. Ik kon nog steeds niet geloven dat er bij het kampgebouw een zip line zou zijn. Eenmaal aangekomen zag ik allemaal tenten staan. Samen met de jongens uit mijn klas kozen we een tent uit. We kozen voor een grote hoge tent. In de tent bliezen wij onze luchtbedden op. Ondertussen ging ik met andere kinderen het bos in. Wij wilden graag weten wat er in het bos te zien was. We liepen ongeveer tweehonderd meter en zagen de zip line. Ik ging er meteen op af en ik vond het super tof. Andere klasgenoten kwamen ook onze kant op. Ik verstopte mij gauw achter een boomstronk en ik hoopte dat ze mij niet zouden vinden. En dat gebeurde niet. Ik kwam tevoorschijn en liep met mijn klasgenoten terug naar het kamp. Daar speelden anderen een spel. Ik deed mee en terwijl wij speelden hoorde ik water stromen. Ik onderbrak het spel en liep nieuwsgierig door het bos op het geluid af. Ik ging op onderzoek uit. Ik zag een rivier en meteen dacht ik aan dat we hier wel konden zwemmen. Ik liep met volle trots terug naar het kamp en zei tegen iedereen dat wij met z'n allen in de rivier konden zwemmen. Terwijl ik dit zei, keek iedereen mij verbaasd aan. Iedereen vroeg zich af over welke rivier ik het had. Ik nam mijn klasgenoten mee naar de rivier. Daar stonden we en iedereen wilde zwemmen, maar dan wel vanavond met harde muziek!

Verhaal van: Jahya Ahmed

Door: Nygel Alsema

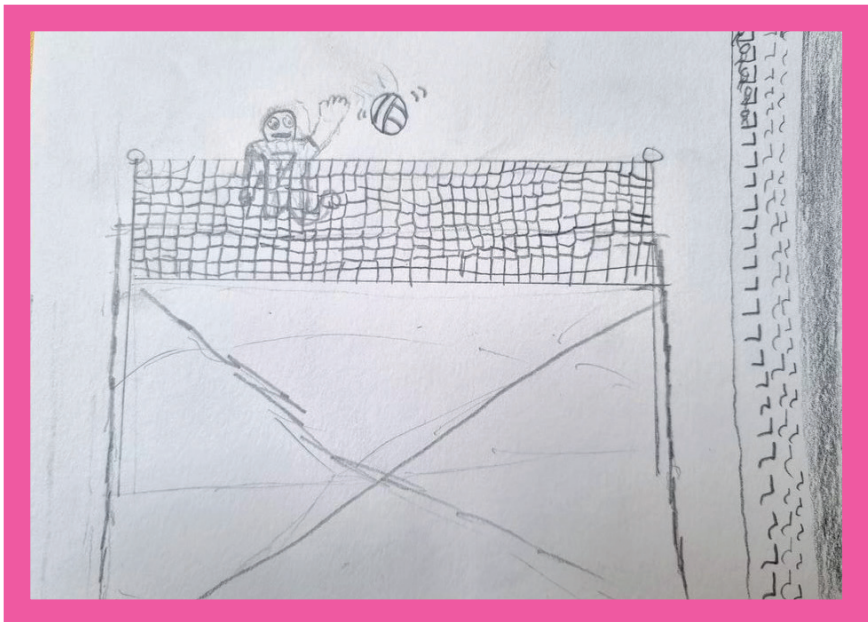
Volleybaldroom gaat door!

Dit verhaal gaat over een jongen genaamd Jaymano Calmes en hij is 13 jaar oud. Het was vroeg in de ochtend. Jaymano lag lekker te slapen totdat zijn moeder zijn kamer binnen kwam. 'Jaymano opstaan! Je moet zo volleyballen', riep Jaymano's moeder. Jaymano schrok wakker en zat rechtop in zijn bed. Zijn moeder gooide zijn kleren op zijn bed en liep de slaapkamerdeur uit. Ze zei: 'Je ontbijt staat beneden. Je moet echt opschieten anders heb je geen tijd om te eten'. Jaymano riep terug dat hij eraan kwam. Hij deed zijn volleybaltenu aan en ging razendsnel naar beneden. Toen hij beneden kwam lag er een ei en een banaan voor hem klaar. Beiden pelde hij ze open en at ze op. Zijn moeder zat al in de auto en toeterde naar Jaymano. Hij rende naar buiten en deed de voordeur dicht. Vervolgens stapte hij de auto in. Ze moesten een half uur rijden totdat ze aan kwamen bij de club. Eenmaal aangekomen liep hij naar de kantine en zag zijn team al staan. Jaymano ging naar zijn team toe en ging de opstelling met hen bespreken. Zijn moeder ging bij de andere ouders staan en ze spraken over het leven. Het was inmiddels 9:00 en de wedstrijd begon. Jaymano mocht gelijk starten in het veld. De sfeer was heel erg opgewonden, want zijn teamgenoten hadden in de gaten gekregen dat er een man was die aantekeningen maakte. Al snel dachten ze dat het om een scout ging. De wedstrijd was inmiddels aan de gang en het andere team mocht uitnemen. Een speler nam uit en een teamgenoot van Jaymano passte hem naar een andere teamgenoot en sloeg hem direct naar de overkant. De bal werd in een keer terug geslagen en Jaymano blokte hem. En hij scoorde. De scheids riep: '1-0'. De ouders juichten en het team natuurlijk ook. De wedstrijd ging weer door en het werd 1-1 en 1-2. De laatste 25 minuten van de wedstrijd gingen in. Jaymano blokte weer en het werd 2-2!!! De ouders juichten nu nog harder. De wedstrijd was nog niet afgelopen en Jaymano kreeg de bal en schoot. De bal werd geblokt door het andere team. Maar het ongelooflijke gebeurde. Een teamgenoot van Jaymano kreeg de bal nog net van de grond. Jaymano smashte en het werd 3-2! Het team schreeuwde van blijdschap. De overwinning was binnen. Juichend liepen Jaymano en zijn teamgenoten naar de kantine. De overwinning werd gevierd met een tosti en drinken. Thuis aangekomen wachtte er een grote verrassing. De scout had een e-

mail gestuurd naar Jaymano. Hij wist nog nergens van. Zijn moeder zag de e-mail en riep Jaymano. Opgewonden openden zij samen de e-mail. Daarin stond dat Jaymano werd gescout voor Prima Donna Kaas! Jaymano rende van geluk door het huis. Een droom die werkelijkheid werd.

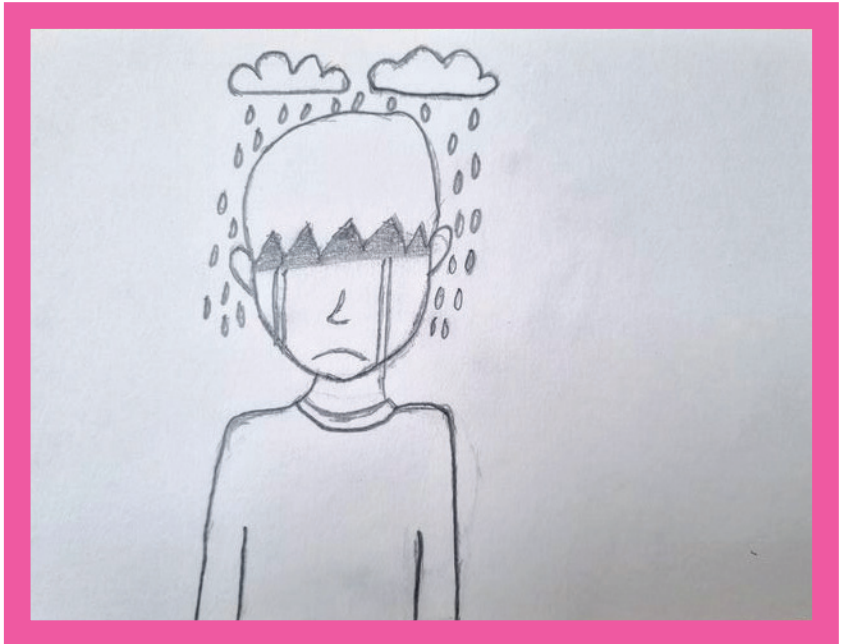
Verhaal van: Jaymano Calmes

Door: Jayden van Hattum



Ouders gaan uit elkaar

Jayden is 13 jaar oud en heeft een verdrietig verhaal. Een verhaal wat ieder kind kan overkomen. Na een lange vakantierit in de auto kwam hij thuis. Het was heel warm toen hij binnenkwam. Er zaten hier en daar een paar spinnenwebben en daar hier liep hij doorheen. Hij kwam de woonkamer in en ging even op de bank chillen met zijn voeten languit zonder schoenen aan, met 10 vermoeide tenen. Hij pakte zijn telefoon om een spelletje te spelen. Zijn ouders kwamen binnen. Die al tijdens de vakantie ruzie hadden en nog steeds ruzie maakten. Het ging maar door. Jayden deed zijn telefoon uit en rende naar buiten. Met tranen in zijn ogen en rollend over zijn gezicht ging hij op de stoep zitten.



Gelukkig kwamen zijn opa en oma naar hem toe om hem te troosten. Met zijn opa kon hij altijd al goed overweg. Ook hield hij erg van hem. Zijn opa gaf hem een ijsje om hem te troosten. Jayden werd weer rustig. Ondertussen reed zijn vader vol verdriet en met tranen in zijn ogen weg. Zijn oma ging zijn moeder geruststellen. Toen Jayden zijn vader weg zag rijden, rende hij naar zijn kamer. Hier huilde hij heel hard. Hij voelde hoe zijn tranen uit zijn ogen rolden. De hele nacht had hij niet geslapen. Niemand had goed geslapen. Zijn kussen was nat van alle tranen. Voor de afleiding keek hij op TikTok op zijn telefoon. Hij wist niet zo goed of zijn moeder boos was. Dus bleef hij uit haar buurt. Jayden wilde zijn vader niet kwijtraken. Samen hadden ze de mooiste herinneringen en natuurlijk heel veel herinneringen. Hij hoopte dat zijn vader terug zou komen. Jayden miste zijn vader al na een dag. Iedereen had last van deze situatie. Zijn moeder wilde met rust worden gelaten en zijn vader kon niet stoppen met denken over Jayden en zijn moeder. Gelukkig kwam er na een maand een einde aan deze situatie. De ouders kregen weer contact met elkaar. Er werd rustig overlegd op welke dagen Jayden bij zijn vader en moeder kon zijn. Ze konden goed met elkaar plannen en overleggen en toen dachten ze allebei: laten we het nog een week proberen. Maar toch klikte het niet. Ze kunnen goed met elkaar omgaan, maar samen bij elkaar wonen dat ging niet meer. En Jayden die is weer helemaal happy!!

Verhaal van: Jayden van Hattum

Door: Jaymano Calmes

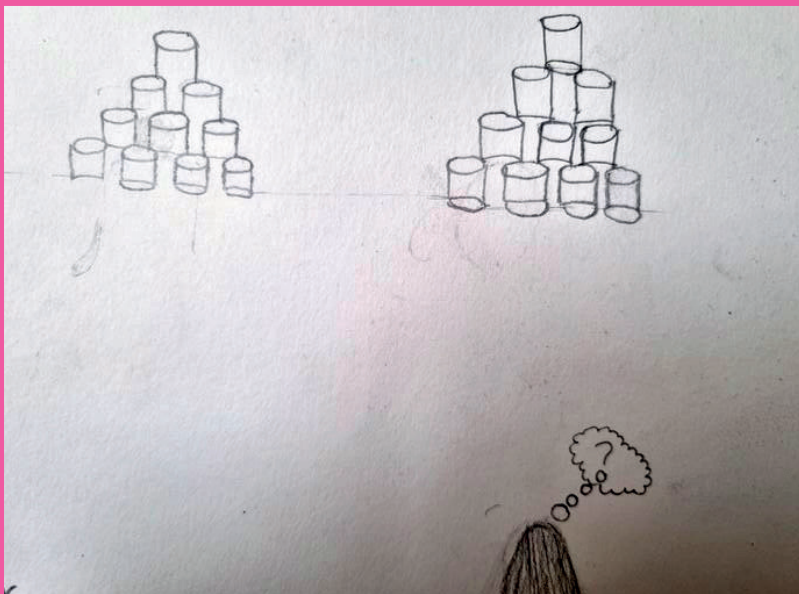
De verdwijning van een meisje

Op een mooie dag gingen mijn familie en ik op vakantie. We kwamen aan op onze bestemming. We gingen eerst alle spulletjes uit de koffer halen en deze in de kast leggen. Nadat we dat hadden gedaan, gingen we onze zwemkleding aandoen en gingen we langzaam naar het zwembad. Ik ging lekker zwemmen met mijn grote neven. Na 2 uurtjes te hebben gezwommen gingen we op het terras zitten. We dronken een heerlijke ice tea. We kregen niet genoeg van het zwemmen en doken weer in het zwembad. Na het zwemmen gingen we terug naar ons vakantiehuisje. Daar bakte ik pannenkoeken met mijn grote neef. Na vijf minuten had ik al geen zin in het bakken. Dus ging ik met mijn opa, oma en mijn tante een spelletje doen aan een grote lange tafel. Na het spelletje werd het hoogtijd om naar de kermis te gaan. Maar nog eerst even snel avondeten. We aten heerlijke pizza's. Ik kreeg het koud op de kermis en mijn vader haalde voor mij een jas. Terwijl mijn vader mijn jas ging ophalen, paste mijn tante op mij. Ik wachtte een paar minuten en besloot om een rondje te lopen over de kermis. Ik had niet in de gaten dat mijn tante niet met mij mee liep. Ik werd al snel afgeleid door een kraampje. Op dit kraampje stond een mooi knuffelhondje. Ik had deze dag een klein roze tasje bij mij. In dit tasje, dat ik van mijn vader had gekregen, zaten een paar munten. Ik stond voor het kraampje en achter het kraampje stond een mevrouw. Mijn tante had niet door dat ik weg was. Ik gaf de vrouw een paar muntjes. Ik kreeg een aantal pittenzakjes. Met deze pittenzakjes gooide ik blikjes om en won ik de hondenknuffel. Mijn tante belde mijn vader om te zeggen dat ze mij kwijt was geraakt. Mijn vader vroeg mijn tante hoe dat had kunnen gebeuren. Al snel zag ik mijn vader. Hij rende naar mij toe met mijn jas in zijn hand. Ik liep naar mijn vader, maar dan wel met een knuffelhond. Mijn vader keek mij verbaasd aan omdat ik een knuffelhond had. Hij gaf mij een knuffel en zei: "Fijn dat je terug bent. Ik was heel bezorgd". Ik keek mijn vader aan alsof het de normaalste

zaak van de wereld was dat ik alleen over der kermis liep. Met de knuffelhond in mijn armen ging ik heerlijk slapen.

Verhaal van: Liz Nieboer

Door: Sarah Mohamed



Verdwaald in het bos

Op een zonnige dag had ik zin om naar buiten te gaan. Ik vroeg mijn moeder of we een ijsje konden kopen. Maar ze zei nee. Ik was teleurgesteld, omdat ik een ijsje wilde. Ik pakte een stoel uit de woonkamer en sleepte deze van de ene kant naar andere kant. De stoel was heel zwaar. Ik voelde de zon op mijn gezicht door het raam schijnen. Toen ik eenmaal met de stoel bij de voordeur stond, ging ik op de stoel staan zodat ik de deur van het slot kon halen. Vervolgens zette ik de stoel een beetje aan de kant zodat ik er langs kon. Mijn moeder hoorde helemaal niks. Ze was namelijk in de keuken aan het rommelen. Door het geluid van de pannen en het bestek had ze niet door dat ik weg was geslopen. Eenmaal buiten ging ik aan de wandel, ik kwam in het bos terecht. Ik was bang en wilde naar huis, maar ik was verdwaald. De weg naar huis wist ik niet meer. Ik hoorde de vogels door het bos vliegen. Ik was helemaal alleen en bang. Door de bomen scheen de schaduw. Ik hoorde het gekrijs van een kraai. Na een aantal minuten te hebben gelopen in het bos kwam er opeens een eekhoorn voorbij schieten! Ik schrok en gilte het uit van angst. Toen ik verder ging lopen, zag ik een weg! Ik rende er naar toe. Ik was blij dat ik in een wijk terecht kwam. Ik zag heel veel huizen, maar ik wist nog steeds niet waar ik was. Na een poosje door de wijk te hebben gelopen, herinnerde ik me dat mijn vader hier heel dichtbij woonde. Ik was zo opgelucht toen ik eenmaal op zijn deurbel kon drukken. Ik was bang dat mijn vader boos zou worden, omdat ik heel lang weg was geweest. Mijn vader opende de deur. Met tranen in mijn ogen en met een schorre stem zei ik: 'Hoi papa'. Mijn vader keek me verbaasd aan en zei: 'Ben je hier nu helemaal in je eentje gekomen?' Met tranen in mijn ogen, zei ik: 'ja'. Mijn vader keek me verbaasd aan. Mijn vader was niet boos maar blij. Mijn vader belde mijn moeder om te vertellen dat ik veilig ben. 'Blijf wel zitten op de bank', zei mijn vader. We willen je niet nog een keer kwijt! Na het eten van mijn koekje en een lekker glas limonade kwam mijn moeder mij ophalen. Ik was blij dat ik weer thuis was. In de auto hadden mijn moeder en ik



een gesprek over wat er was gebeurd. Ik zei dat ik een eekhoorn had gezien. Van al dat lopen was ik heel moe geworden. We aten die avond lekkere patatjes. Weglopen kan niet meer. Nu zit er helaas wel een kinderslot op de deur!

Verhaal van: Sarah Mohamed

Door: Liz Nieboer

Een ernstig ongeluk

Buiten was het benauwd. Nawar lag in haar bed in haar kamer. Haar moeder riep: "Nawar kom en haal boodschappen bij de winkel!" Ze sprong uit haar bed en ging naar de woonkamer en deed haar schoenen aan. Ze ging naar buiten, pakte haar fiets en ging op weg naar de winkel om boodschappen te halen. Het waaide wel heel hard dus ze begon staand te fietsen. Ze fietste tegen de harde wind in en er gebeurde iets wat ze nooit zag aankomen. Ze viel heel hard van haar fiets en lag op straat met enorme pijn. Ze stond op en had enorme pijn aan haar heup.



Er was een man die zijn hond aan het uitlaten was en zag wat er was gebeurd. Hij rende naar haar toe en begon haar vragen te stellen. "Gaat het meisje?, Heb je iets nodig?" zei hij met een ongeruste stem. Ze beantwoordde zijn vragen met: "nee, het gaat wel." Ze liep met haar fiets aan de hand terug naar huis. Ze was vermoeid en had

overal pijn. Na 3 minuten was ze thuis. Ze deed haar fiets op slot en deed de deur open. Haar moeder schrok en hield haar vast. Ze deed haar T-shirt omhoog om te kijken wat zo pijn deed. Ze deed haar shirt omhoog en zag een hele snee op haar heupen. Haar moeder pakte wat verband en wikkelde het verband om haar heup. Toen ze klaar was begon haar moeder vragen te stellen over wat er was gebeurd. Nawar vertelde haar moeder wat er gebeurd was en moest huilen van de pijn. Ze was getraumatiseerd door het ongeluk. Ze ging naar haar slaapkamer en ging slapen, omdat ze moe was en pijn had. Twee dagen later. Ze dacht dat ze nooit meer zou fietsen, maar ze moest wel. Ze moest naar school, maar twijfelde of ze wel of niet zou fietsen. Ze rende naar haar moeder en zei dat ze te bang was en dat er weer iets zou gebeuren. Haar moeder zei: "Alles komt goed schat en er gaat niks gebeuren". Ze twijfelde en wachtte een paar minuten. Het liefst wilde ze eigenlijk heel graag thuis blijven, want ze was te bang om naar school te fietsen. Ze vroeg aan haar vader of hij haar niet met de auto kon brengen, maar hij moest naar zijn werk. Ze slaakte een diepe zucht en pakte haar tas, huissleutels en haar fietssleutel. Ze liep de deur uit en pakte haar fiets. Ze deed de sleutel erin en fietste naar school. Ze keek om zich heen of er iets aankwam en ze fietste heel sloom. Ze fietste en fietste en toen ze eindelijk aan kwam op school dacht ze hardop: "Nooit denken dat je iets niet kunt, want alles komt altijd goed!"

Verhaal van: Nawar Amine

Door: Sofie Jancikova

De verlaten school

Het was een zonnige dag buiten. Sofie ging haar vriendin Julia ophalen van haar huis. Sofie klopte aan haar deur en de moeder van Julia deed open. Ze zei: "Julia! Sofie staat voor de deur". Julia kwam met een blij gezicht naar beneden. Julia trok haar schoenen en haar jas aan. Ze stapte uit de deur liep en samen liepen ze naar de flat van Sofie. Sofie vroeg aan Julia wat ze konden doen. Julia zei dat er een verlaten school achter de flat van Sofie was dus ze besloten samen naar die school te gaan. Ze waren bij die school aangekomen en naast de school was een muziekschool. Sofie besloot om daar naar toe te gaan en ze liep richting de muziekschool. Zonder op te letten viel Sofie in een diep gat. Normaal zou iemand bang zijn als ze vallen, maar Sofie moest heel erg hard lachen. Julia zag dat ze viel en schoot ook in de lach. Julia hielp Sofie om uit het gat te klimmen. Daarbij schaafde zij haar been. Gelukkig had Sofie geen pijn. Julia en Sofie liepen weer terug naar de school. Ze liepen samen naar de school en ze hadden al een raar voorgevoel. Toch gingen zij er naar toe. Julia vroeg aan Sofie of ze echt ernaar toe moesten gaan. Sofie zei tegen Julia dat ze niet mee hoefde te gaan. Maar toch gingen ze. Ze liepen samen een kamertje binnen. Ze zagen tafels en afgebroken potloden. Ze hoorden geluiden, maar dat komt van buiten dacht Sofie. Ze liepen door en ze hoorden weer iets. Het was de 2^{de} keer dat ze wat hoorden dus ze besloten samen naar buiten te gaan. Ze zagen nog het dak van de school dus ze besloten samen om daarop te klimmen. Ze moesten alweer lachen en toevallig zag de moeder van Sofie wat Julia en Sofie aan het doen waren. Ze stond op het balkon en ging heel hard fluiten. Sofie zag aan het gezicht van haar moeder dat ze boos was. Haar moeder riep heel hard: 'Sofie kom nu naar huis!' Sofie keek met een geschrokken gezicht en Julia en Sofie klommen van het dak. Sofie bracht Julia naar huis. Ze gaven elkaar een knuffel. Sofie was bang voor wat haar moeder zou zeggen. Ze klopte op haar deur en haar zus deed open. Ze liep naar de woonkamer en haar moeder had een boos gezicht. De moeder vroeg aan Sofie waar ze was geweest. Sofie zei met een trillende stem: "Ik



was bij de verlaten school achter onze flat". Haar moeder zei: "Als je daar nog een keer naar toe gaat dan krijg je heel veel problemen". Sofie zei tegen haar moeder: "Sorry. Ik zal het nooit meer doen". Haar telefoon werd ingenomen en ze mocht een week niet naar buiten. Sofie ging met een spijtig gevoel naar bed. De week was voorbij en Sofie kreeg eindelijk haar telefoon terug. Ze knuffelde haar moeder en zei nog een keer: "Sorry Mama, ik ga het nooit meer doen. Beloofd", zei Sofie.

Verhaal van: Sofie Jancikova

Door: Nawar Amine

Bijzondere vakantie in Friesland

Een bijzondere vakantie in Friesland. Rebecca had al dagen van tevoren zin in de vakantie. Ze dacht eindelijk weg zonder mijn ouders, omdat ze dan een keer alleen met haar vriendinnen kon zijn. Zij en haar vriendinnen vertrokken in de middag met de auto naar Friesland. Rebecca voelde dat ze heel veel energie kreeg, omdat ze het zo gezellig hadden in de auto. Het duurde een uur en vijftien minuten voordat ze aan kwamen in het mooie Friesland. Ze bleef hier ongeveer drie dagen met haar vriendinnen. Rebecca vond 3 dagen alleen een beetje te kort. Toen ze aan kwamen zagen ze het prachtige huis met mooie meubels waar ze zouden verblijven. Ze konden niet wachten om de tuin te zien om lekker te zwemmen. Daar had ze zo veel zin in. Het was eerst een gevecht wie welke kamer kreeg, maar voor Rebecca maakte het niks uit. Ze wou gewoon even lekker met haar vriendinnen zijn. Rebecca en haar vriendinnen gingen zich omkleden om heerlijk te zwemmen. Vol overtuiging liepen ze naar het meer om te zwemmen. Ze deden wie er als eerste in gaat mag bepalen wat ze gingen eten. Eén van de meiden sprong gelijk in het meer. Rebecca baalde dat ze niet als eerste sprong, Gelukkig aten ze frietjes en hamburgers. Na het overheerlijke eten gingen ze springen op de trampoline. Vervolgens speelden ze een balspel bedacht door Rebecca. Nadat ze helemaal uitgeput waren, gingen ze een film kijken met heerlijke popcorn dat vond iedereen heel smakelijk. Het einde van de film naderde en de meiden werden heel moe. Dus gingen ze hun kamers maar opzoeken om lekker te slapen om er morgen weer een leuke dag van te maken. Toen ze rond negen uur wakker werden, stonden er twee meisjes het ontbijt te maken. Rebecca werd geroepen voor het eten. Ze rook de overheerlijke pannenkoeken die geur herkende ze uit duizenden. Rebecca had heerlijk gegeten en ging haar bordje in de vaatwasser zetten. Nadat ze klaar waren met eten, gingen ze buiten in de zon zitten. Na een uur begonnen ze zich toch een beetje te vervelen dus ze bedachten iets om te doen. Ze gingen een basketbalspel doen. Rebecca vond het erg leuk en gezellig. Toen ze klaar waren, gingen ze met de auto naar de boot. Om naar een plaatsje te varen om daar iets te eten.

Rebecca had heerlijke biefstuk met frietjes besteld. Toen ze thuis kwamen gingen ze aan tafel spelletjes spelen Rebecca vond het heel gezellig. De volgende dag gingen ze barbecueën alleen Rebecca had iets te veel gegeten. Dus ze had een beetje buikpijn. De laatste dag brak aan en Rebecca kon het niet geloven dat het haar vakantie weekend nu al voorbij is. Zo snel is het weekend gegaan. Ze reden terug naar huis, maar ze vond het wel leuk dat ze haar ouders weer zag. Ze had zo genoten van deze minivakantie dat ze het misschien wel vaker zouden willen doen. Rebecca weet het wel zeker.

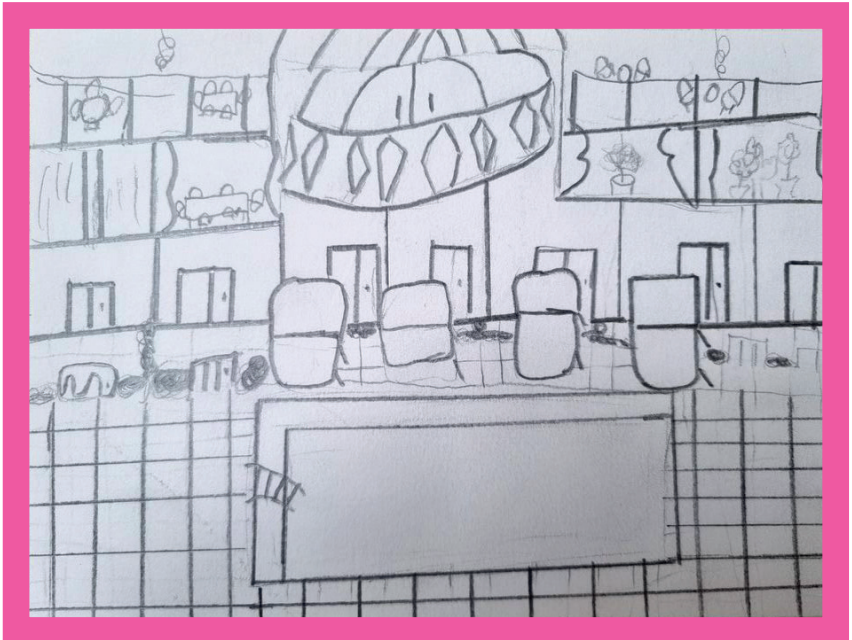
Verhaal van: Rebecca Vette

Door: Yorinthe van den Heuvel



De vakantie in Spanje

Yorinthe kon niet slapen van de spanning. Ze had zoveel zin in de volgende dag, omdat ze naar Spanje ging. Eindelijk was het zo ver. Ze kreeg een blij gevoel. Rond twaalf uur 's middags vertrokken Yorinthe en haar familie naar de bus. Het was lekker weer. De busreis duurde 15 uur daarom moest Yorinthe 5 tussenstops maken. Toen het al avond was stopte de buschauffeur bij de Mac Donalds. Vlak daarna gingen ze allemaal slapen en tijdens de slaap werd de buschauffeur gewisseld. Toen waren Yorinthe en haar gezin eindelijk aangekomen op de plaats van bestemming. Bij aankomst konden ze gelijk in het restaurant gaan eten van het hotel. De naam van het hotel was Peniscola Palace.



Na het ontbijt gingen ze zwemmen en toen ze klaar waren konden ze gelijk het hotel in. Yorinthe sliep met haar moeder, broer en stiefvader op een kamer en op de andere kamer sliepen haar 2 stiefbroers en haar zus. In de avond gingen ze in het restaurant eten. Ze aten biefstuk, kipnuggets en friet. Als toetje nam Yorinthe aardbeienijs. Na het avondeten gingen ze nog een wandeling maken op het strand. Tijdens de vakantie zwom Yorinthe meerdere keren. Yorinthe had zin om haar broer in het zwembad te duwen. Ze waagde een aantal pogingen, maar het lukte niet. Toen gaf Yorinthe het eigenlijk wel een beetje op. Ze waagde nog een poging om haar broer in het zwembad te duwen. Yorinthe dacht: 'dit is mijn kans'. En ze liep naar hem toe en duwde hem erin. De mensen om het zwembad moesten allemaal lachen. Yorinthe rende snel naar haar moeder toe. De broer van Yorinthe had zijn normale kleding al aan en die waren nu zeiknat. Het einde van de vakantie kwam in zicht. Het was 21 augustus. De familie van Yorinthe pakte de koffers in en maakte zich klaar voor de terugreis van 17 uur. De zus van Yorinthe moest overgeven in de bus en Yorinthe zat naast haar dat vond ze natuurlijk niet zo fijn. Yorinthe vond de vakantie in Spanje heel leuk. In de bus bleek dat de broer van Yorinthe nog steeds boos op haar was, omdat ze hem in het water had geduwd. Thuis aangekomen pakten ze de koffers uit. Snel daarna gingen ze naar opa en oma om hun twee honden op te halen. Die mochten tijdens de vakantie daar logeren. Daarna bleven Yorinthe en haar familie daar ook nog eten. Ze aten lekkere patatjes met ze allen. Ze vertrokken met de auto naar huis en zwaaiden hun opa en oma uit. Yorinthe liep de auto uit om naar haar kamer te lopen want ze was heel moe. Ze poetste snel haar tanden en deed haar pyjama aan en ging naar bed. Haar broer kwam haar kamer binnen en zei: 'Ik ga je terugpakken, op een dag gooi ik jou ook met kleren en al het water in!'

Verhaal van: Yorinthe van den Heuvel

Door: Rebecca

Elkaar ontmoeten

Op een dag toen ik 6 jaar oud was. Had ik voor de eerste keer zwemles. Ik was niet alleen maar met andere kinderen. De meesten waren net zo oud als ik. Er was een meisje dat met mij op zwemles zat en ze had altijd twee staarten in. Elke woensdag tijdens zwemles had ze twee staarten in. We werden geen vriendinnen, want ze keek altijd raar naar mij. Tijdens een zwemles moest ik in het water springen, maar toen duwde het meisje met de twee staarten mij het water in. Het deed heel veel pijn en sinds die dag was ik boos op haar. Op een dag was ik op school. Ik zat toen in groep 2. Ik speelde met mijn vriendinnen. In de klas vertelde de docent dat we een nieuwe leerling in de klas kregen. Toen de nieuwe leerling binnenkwam, zag ik dat het ging om het meisje van zwemles. We werden geen vriendinnen, maar in groep 6 werden wij wel vriendinnen. In groep 7 zaten we niet meer bij elkaar in de klas. We spraken elkaar niet veel meer. Ik maakte nieuwe vriendinnen en zij ook. Op een dag op school tijdens een pauze ging ik zoals altijd voor de grap vechten met een ander kind. Maar vechten voor de grap werd een echt gevecht. Ik moest met mijn docent praten. De volgende dag keek ik die jongen niet meer aan, want ik vond hem irritant. Ook zei ik niks meer tegen hem. In groep 8 zat ik eindelijk weer met mijn vriendin uit groep 6 in de klas. We waren allebei heel blij. We gingen bijna elke dag naar buiten samen om te eten of om andere dingen te doen. Als we thuis waren dan gingen we elkaar bellen en soms ging dat bellen de hele dag door. Ook was ik altijd bij haar thuis en soms logeerden we bij elkaar. In groep 8 gingen we op kamp. We sliepen in dezelfde kamer met onze andere vriendinnen. We hadden echt een leuke tijd. Op kamp gingen we zwemmen en aten we ook snoep. Na kamp gingen we naar een pretpark met school. Het was een geweldige dag. We aten lekkere dingen en dronken slush. De laatste schooldag op de basisschool. We mochten de hele dag spelen en eten. De eerste dag op de middelbare school was ik toch een beetje zenuwachtig. De eerste middelbare schooldag was eigenlijk heel leuk. Er stonden foodtrucks op het plein. Ik leerde de andere kinderen

kennen. En ook op deze school heb ik nieuwe vriendinnen gemaakt en tot op de dag van vandaag zijn we nog steeds bevriend.

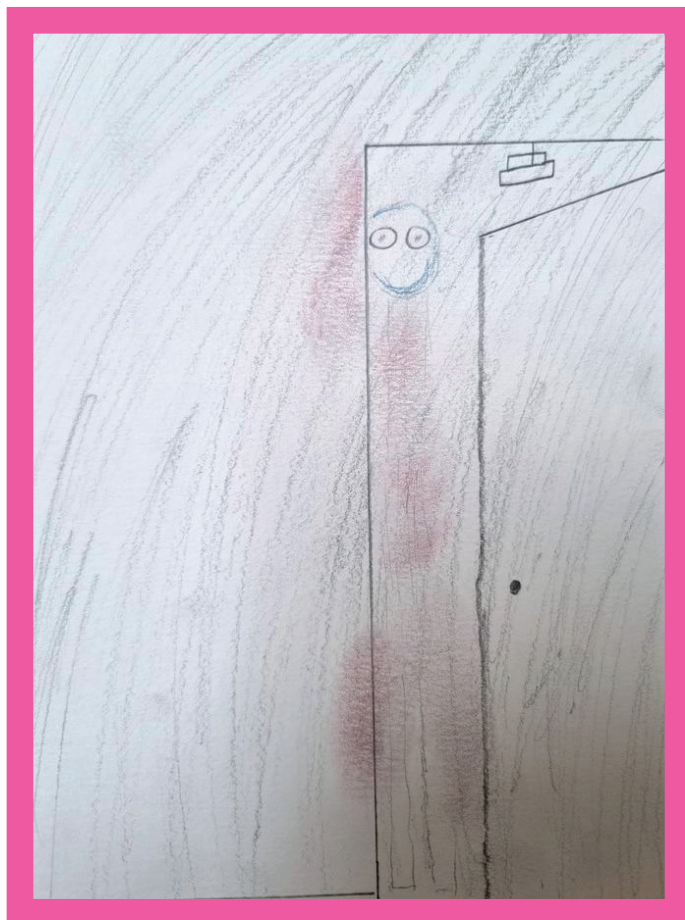
Verhaal van: Samira Ras

Door: Lara Mohammed



Slaapverlamming

Ik werd circa 4 uur 's nacht wakker. Ik keek naar mijn deur, want die staat net zoals altijd open zodat mijn kat binnen kon komen, maar ik zag geen kat. Ik zag een figuur die ongeveer 2 en een halve meter lang was. Ik schrok, want ik keek recht in zijn felle neonogen. De rest van zijn lichaam kon ik niet zien, daar was het te donker voor. Ik dacht dat ik gewoon slaapverlamming had, dat zijn een soort nachtmerries waarbij je wakker bent en demonen ziet in je hoofd en dan niet kan bewegen. Ik probeerde mijn moeder te roepen dat duurde wel 20 minuten, maar tot mijn verbazing kreeg ik geen antwoord. Niemand kwam. De gedaante maakte geen geluid. Ik weet niet wat het van mij wou. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik was te bang om te bewegen en mijn moeder roepen was geen optie meer op dat moment. Ik had niet de moed om naar de gedaante toe te lopen of tenminste uit mijn kamer te gaan. Want daar stond het recht voor mijn deur, die op een kiertje stond. Ik kon er dus ook niet langs. Ik liet het gewoon daar staan en probeerde te slapen, maar dat kon niet ik was heel bang. Wie zou er nou kunnen slapen terwijl er een monster stond. Een monster dat zo lang was dat zijn hoofd het plafond raakte. Het enige waar ik aan kon denken waren zijn felle witte ogen, want dat was het enige wat ik zag. Dus daar lag ik, te bang om te slapen en te moe om wakker te blijven. Het enige waar ik aan kon denken was dat het in mijn huis spookte. Het gebeurde al een keer eerder. Ik en mijn broertje waren alleen thuis. Terwijl wij naar mijn kamer liepen, en wat ik toen zag zou ik nooit meer vergeten, zagen we een zwart figuur dat de lengte had van een klein kind. Het liep mijn kamer in en schuilde in een klein hoekje en verdween vervolgens. Maar daarna realiseerde ik mij dat wanneer je slaapverlamming hebt dat je niet kan bewegen of praten. De oorzaak van slaapverlamming is meestal als je op je rug in slaap valt, maar deze avond sliep ik gewoon met mijn rug tegen de muur aan. Ik kon ook bewegen en praten. Dus het monster was echt. Ik was niet aan het hallucineren. Als het niet echt was, wat was het dan geweest is mijn vraag. Ik voelde een rilling over mijn lichaam, want het was best wel verontrustend om te weten dat het monster daar echt was. Ik probeerde toch te slapen en uiteindelijk lukte mij dat



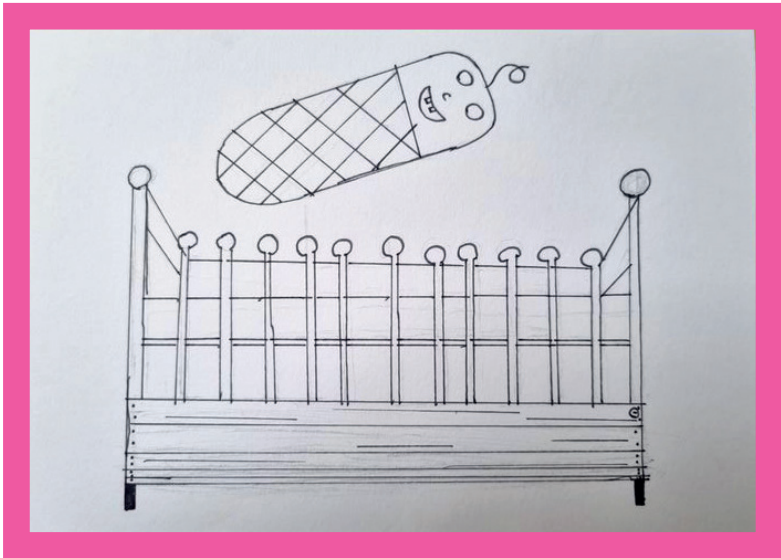
ook. De volgende dag werd ik wakker. Er was niks meer geen monster, geen felle ogen die mij aan zaten te staren, helemaal niks! Ik probeerde er niet te veel over na te denken en gewoon mijzelf klaar te maken voor school zodat ik mijn verhaal aan mijn vrienden op school kon vertellen.

Verhaal van: Lara Mohammed

Door: Samira

Safouane's zusje

Safouane Azzouzi is nu 13 jaar. 9 jaar geleden, een maand voor zijn verjaardag, op een donderdagavond hoorde Safouane een meisje huilen. Met een lach op zijn gezicht rende hij rond. Hij zag zijn moeder en in haar armen had ze een baby vast. Safouane wist meteen wie het was. Zijn nieuwe zusje. Safouane werd er zo vrolijk van. De volgende dag ging hij samen met zijn vader naar de stad om kleertjes uit te zoeken voor zijn zusje. Ze gingen weer naar huis en zagen het nieuwe zusje rustig liggen op de schoot van de moeder van Safouane.



De volgende dagen was Safouane heel blij en kwam iedere keer met een grote smile naar school. Op school vertelde Safouane aan de juf en de kinderen dat hij een zusje heeft gekregen. Iedereen was blij. Op school werd de geboorte van het zusje gevierd. Het werd een super leuke schooldag. Het was safouane's leukste schooldag. Iedereen was blij voor Safouane. Met een lach op zijn gezicht ging hij naar huis. Thuis hingen overal slingers. Hij wist dat er ook thuis een groot

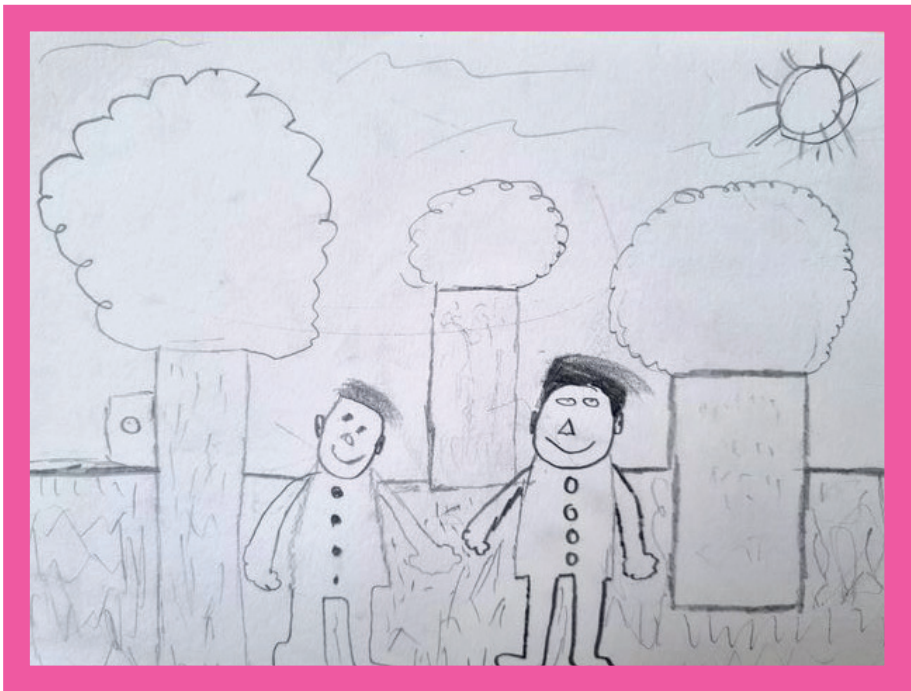
feest was. De hele familie was van de partij. Tantes, ooms, oma's, opa's en andere mensen. Na een week vond hij het niet meer zo leuk zoals aan het begin. Hij werd iedere keer wakker door zijn zusje. Soms om 2 uur 's nachts en soms zelfs 3, 4 of 5 keer in de nacht. Hij was elke keer te moe om naar school te gaan, want hij sliep niet voldoende. Zelfs de moeder van Safouane sliep niet voldoende. Na 2 a 3 weken was Safouane er helemaal klaar mee. Hij viel zelfs op school in slaap. En de lessen op school werden moeilijker en moeilijker. Hij sliep op zijn tafel op school. De juf maakte zich zorgen. De juf kwam in actie. Ze nodigde Safouane's moeder uit voor een gesprek over dat Safouane niet meer op school moet slapen. Of hij dat nog deed daarna.....

Verhaal van: Safouane Azzouzi
Door: Semi Dogan

Auwww!!!

Semi een doodgewone jongen van dertien. Op een zonnige dag besloot Semi met een van zijn vrienden naar het bos te gaan. Hij pakte zijn fiets op en hoorde rare geluiden. Zijn band ging lek. Hij ging naar de fietsenmaker en Semi was ongerust dat hij moest betalen. Op de achtergrond hoorde hij auto's die reden op de weg en mensen die schreeuwden. Hij en zijn vriend kwamen aan bij de fietsenmaker en hij kreeg een goed gevoel. Zijn gevoel klopte. Hij was blij dat hij niet hoefde te betalen. Het was daarbinnen ook heel koud, maar dat vond Semi heerlijk. Die dag was het maar liefst 27 graden. Eenmaal weer buiten voelde hij een soort klap van de warmte. Hij en zijn vriend waren in het bos aangekomen. Ze hoorden allerlei geluiden, zoals: honden die blaften, kinderen die schreeuwden, voetstappen van andere mensen en auto's die toeterden. Semi en zijn vriend besloten verder het bos in te gaan. Ineens voelde Semi een raar gevoel alsof er iets zou gebeuren. Ineens zagen Semi en zijn vriend drie jongens in de verte. Semi en zijn vriend wouden langs de jongens. Ineens kwamen de jongens steeds dichterbij. Semi voelde angst alsof er iets zou gebeuren. Ineens praatten de jongens tegen Semi en zijn vriend. De jongens vroegen of ze broers hadden en stelden nog een paar andere vragen. Semi en zijn vriend stapten op hun fiets en wilden vetrekken. Semi wilde daar zo snel mogelijk weg. Ineens vielen Semi en zijn vriend van zijn fiets af. De jongens waren lang. Ze waren 18 jaar of zelfs ouder. Een van de jongens was kaal en had geen wenkbrauw. De andere twee jongens hadden motorhelmen op. Ze hadden Semi op zijn hoofd geslagen en gingen ervan door. Ineens viel Semi iets vreemds op. Ze renden weg en ineens zag hij 7 mensen wegrennen. Semi voelde dat hij pijn had. Semi had 3 gaatjes in zijn hoofd. Hij had er heel veel last van. Hij ging met een verdrietig gevoel naar zijn moeder. Zijn moeder was heel erg geschrokken. Ze wist niet wat ze moest zeggen. De vader en broer van Semi waren

woedend. Ze gingen de jongens zoeken en helaas hadden ze hun niet gevonden. Semi was heel verdrietig. De politie werd gebeld en Semi vertelde wat er was gebeurd. De politie ging de jongens zoeken,



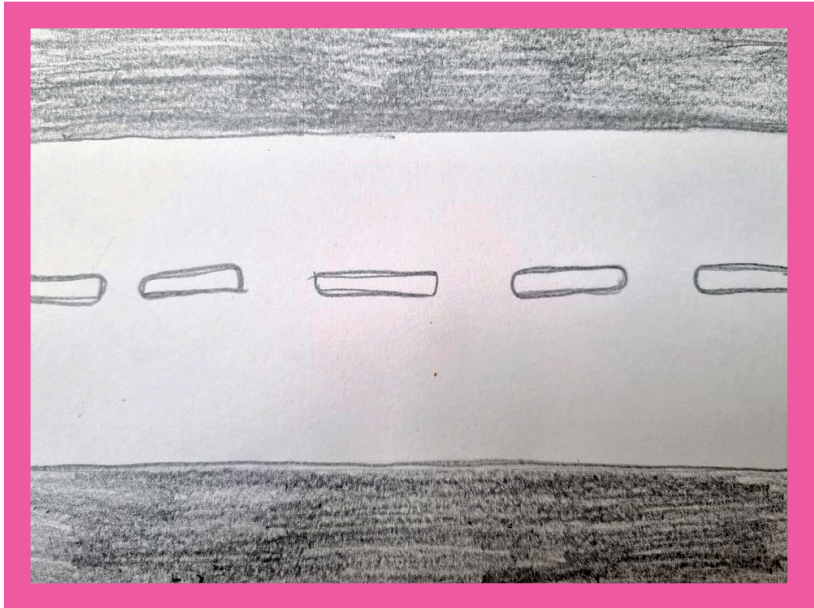
helaas had de politie de jongens niet gevonden. De politie zeiden dat ze meteen moesten bellen als ze de jongens zagen. De volgende dag had Semi nog last van zijn hoofd. Hij had maar weinig geslapen nog geen vijf uur. Hij had schaafwonden aan zijn armen en benen. Na een week had Semi minder last van zijn verwondingen. Eindelijk voelde hij minder pijn en daar was Semi wel heel blij mee.

Verhaal van: Semi Dogan

Door: Safouane Azzouzi

Waarom moest dit gebeuren?

Het was een vroege zaterdagochtend, Rayhana's moeder maakte haar wakker en riep: "Rayhana sta op!" Ze stond op en herinnerde zich dat ze vandaag naar haar oma gaat. Ze stond op en sprong onder de douche, nadat ze klaar was met douchen voelde ze zich weer fris en fruitig. Ze kamde haar haren, deed haar kleren aan. Haar moeder riep weer "Rayhana ben je al klaar?" 'We vertrekken nu!' Ze deed heel snel haar haar in een knot en sprintte naar beneden. Iedereen zat al in de auto, haar broertje vindt het leuk om naar oma te gaan. Hij zit helemaal enthousiast in de auto en vraagt continu of ze er al bijna zijn. Onderweg stopten ze om wat te eten of om naar het toilet te gaan. Het is best wel een pittig ritje met z'n zessen in de auto. Rayhana had een onderbuikgevoel, maar ze wist niet waarom. Haar



onderbuikgevoel vertelde haar dat er iets ging gebeuren, maar ze kon niet verklaren wat het was. Ze kwamen eindelijk aan bij de parkeerplaats voor haar oma's huis. Haar broertje stapte natuurlijk als eerste uit de auto. Rayhana hoorde een auto heel hard aan komen rijden, maar ze wist niet van welke richting die kwam. Ze keek om zich heen en ze zag dat de auto haar richting op kwam. Haar broertje deed de deur open en voordat ze wat kon zeggen kwam de auto met volle vaart tegen de autodeur aan. Ze dacht gelukkig is er niks met mijn broertje. Totdat ze uit de auto stapte en haar broertje bewusteloos op de grond aantrof, angstig riep ze haar ouders. Haar moeder stapte uit en schrok enorm. Ze probeerde hem wakker te maken. Ze gooide water op hem, riep zijn naam maar niks hielp. Hij was niet aanspreekbaar. De verwondingen waren gelukkig niet zo erg. Hij had twee hele grote schaafwonden op zijn been en schouder. Zijn elleboog was aan het bloeden en het leek op een levende nachtmerrie. Rayhana rende al huilend naar haar oma. Het deed haar pijn om haar broertje in deze conditie te zien. Ze dronk water en kwam weer bij. Gelukkig gaat het wel weer beter met haar broertje tot hij plotseling flauwvalt. De schrik van de aanrijding heeft zoveel impact op haar broertje. Gelukkig kwam hij weer gauw bij. "pff 'Wat een opluchting' zei Rayhana. Haar broertje werd opgetild door haar vader. Hij werd naar de slaapkamer gebracht. Haar oma was ondertussen aan het koken. Ze maakte het favoriete gerecht van Rayhana's broertje. De oma van Rayhana zei: "Hopelijk laat dit hem beter voelen". Rayhana liep naar de kamer waar haar broertje lag, haar ogen begonnen weer te tranen. Ze voelde een hand op haar schouder. Ze draaide zich om en zag dat haar oma achter haar stond. Haar oma zei: "Lieverd het komt wel goed. Hij is nog hier met ons". Rayhana was heel moe. Ze liep nog even naar de logeerkamer, naast de kamer waar haar broertje lag. Voordat ze ging slapen gaf ze haar broertje een kusje. De volgende dag was alles weer de oude, en haar broertje is weer dezelfde.

Verhaal van: Rayhana Azdad

Door: Semrah Emelina

6-jarig meisje geschopt door de bijlesjuf

Het is november 2017 en ik ben dan 6 jaar oud. Ik lag nog lekker in bed. Ik hoorde de regen tikken op het raam. Mijn moeder kwam mijn kamer binnen en maakte mij zachtjes wakker. Ik werd slaperig wakker en liep naar de badkamer. Ik poetste mijn tanden en kleepte mij om. Mijn moeder had het ontbijt al klaar staan. Ik kwam de woonkamer binnen, gaf mijn moeder een knuffel en ging aan tafel zitten. Op de tafel lag een broodje met kaas. Ik nam een hap en liet de rest liggen. Ik dronk wat thee en deed mijn lichtgevende schoenen en mijn sterretjes jas aan. Toen mijn moeder de deur open deed, rook ik de frisse lucht. We liepen samen naar de auto en stapten in. Even later kwamen we aan op school en mijn moeder deed de deur open. Ik stapte uit en rende naar mijn klas. Mijn moeder gaf mij een dikke knuffel en liep weg. Ik liep de klas in en zocht mijn plekje op. Mijn juffrouw was druk bezig met haar notitieboekje. Daarna legde ze het boekje neer en begon met de les. Alle kinderen luisterden aandachtig naar wat onze juffrouw zei. Even later kregen we een papiertje met allemaal sommetjes die we moesten maken. Ik pakte een pen uit me unicorn tas en begon de antwoorden op te schrijven. Er kwam een juf binnen met een pen en een rekenschrift. Het was de bijlesjuf die haar kwam ophalen voor extra rekenen. Ik stond op en ging met haar mee. Ik liep samen met de bijlesjuf naar een ander lokaal. In dat lokaal stond een bureau met twee stoelen. Ze namen allebei plaats en openden hun schriften. Ik keek om mij heen en lette niet zo goed op. "Semrah opletten, anders snap je niks als je terug komt in de klas", zei de bijlesjuf. "Oké", antwoordde ik geïrriteerd. Ik pakte mijn pen en schreef wat op. Ik verveelde mij en begon met mijn handen te friemelen. Ik bewoog heen en weer op mijn stoel. Mijn bijlesjuf gebaarde naar mijn dat ik aan mijn werk moest beginnen. Het was bijna tijd voor pauze. Plots werd de juf boos. Niet heel erg boos, maar heel kwaad op mij. Omdat ik nog niks had gedaan. De juf stond op en maakte een vuist met haar hand van woede en ik keek haar vragend aan. De juf gaf mij opeens een schop in mijn heup! Ik begon hard te huilen. Iemand hoorde mijn gehuil en rende het lokaal binnen. Ik sprong huilend overeind en rende het lokaal uit. Alle andere kinderen

hadden al pauze, behalve ik. Ik moest mee de juf van mijn klas en mijn moeder werd gebeld. Mijn moeder hoorde wat er was gebeurd. Mijn moeder kwam direct naar school en nam het voor mij op. Ik kon even niet naar school. Gelukkig is dat nu niet meer het geval.

Verhaal van: Semrah Emelina

Door: Rayhana Azdad



Het gaat mis

Op mijn school vind ik de vakken saai, de docenten zijn irritant en er is te veel huiswerk. Uit mijzelf zou ik nooit naar school gaan. En soms ga ik gewoon niet naar school. Mijn ouders vinden het niet fijn dat ik niet naar school ga, maar ik wil gewoon niet gaan. Ik heb ook al meerdere gesprekken hierover gehad met mijn mentor, maar dat hielp amper en ik weet niet meer wat wel helpt. Mijn cijfers zijn niet de allerbeste, maar dat maakt mij niet uit. Overgaan is nu toch wel moeilijk te bereiken, maar ik wil wel graag over. In de komende toetsen heb ik geen zin. Dus ik geef het op! Toen ik naar de middelbare school ging vond ik er niks aan. Ik was wel blij om nieuwe vrienden te maken op het Trivium, maar voor de rest was ik nergens echt blij om. In groep 8 was het heel anders. Ik hield van school en ik wilde leren. Ik had ook een eindtoets waar ik goed op wilde scoren, maar tijdens die periode kwam mijn stress naar boven. Ik kreeg mijn schooladvies. Ik kreeg het advies basis/kader en daar moest ik het mee doen. Ik vond het eigenlijk niet heel erg, maar ook niet fijn. Nu is het mei 2024. Nog steeds is voor mij elke dag hetzelfde. Er is dus niks aan. Ik weet ook niet waar het misgaat met het leren, met mijn enthousiasme in de vakken of de leraren op school. Ik weet het echt niet. Wat ik wel weet is dat mijn beste vriend naar mijn school komt. En dat is positief. Ik weet zeker dat ik lol ga krijgen. En ik weet ook dat volgend jaar mijn best ga doen. Of ik dan in de eerst klas nog zit of in de tweede weet ik niet. Ik weet wel dat het mij gaat lukken. Misschien moet ik mij wat verdiepen in de vakken of meer leren, maar volgend jaar wordt mijn jaar! Misschien word ik later wat creatiever en beseft ik het nut van school, maar voor nu zit ik opgescheept met docenten die ik niet mag en de stomste vakken ooit!

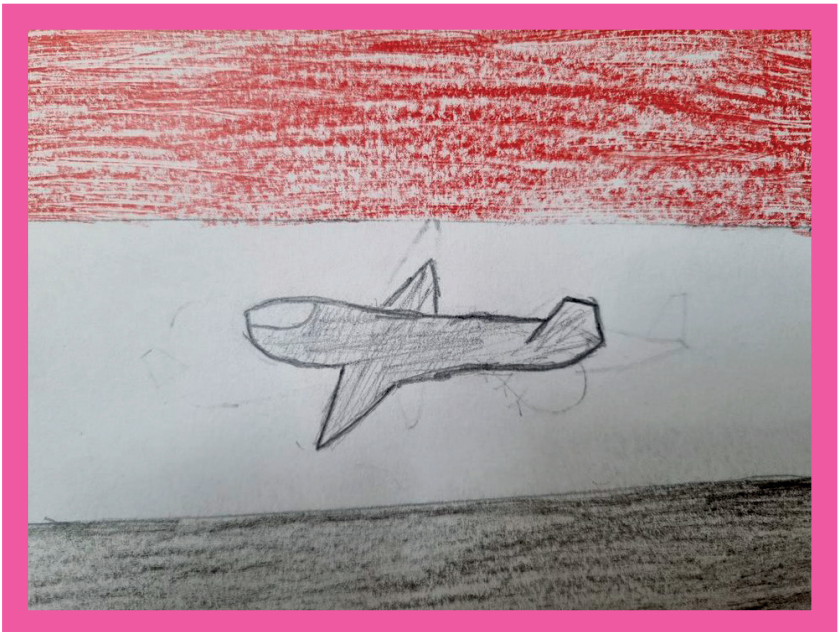
Verhaal van: Yaël Kleintjens

Door: Philopatr Rofaeil



Egypte

Ik zat in groep 3 en ik ging voor de eerste keer naar Egypte. Ik was niet bang voor vliegtuigen. Toen ik in Egypte aan kwam had ik geen herinneringen meer. Behalve de winkel waar ik vroeger elke dag met mijn vader heen ging. En ik wist nog hoe mijn huis eruit zag. Een huis met een grote slaapkamer. Jaren later toen ik in groep 8 zat, hoorde ik dat we weer op vakantie gingen naar Egypte. Ik was super blij en pakte meteen mijn koffers in. Totdat ik erachter kwam dat ik angstig was voor vliegtuigen.



Maar ik ging gewoon! Ik belde nog even met een vriend en toen was het tijd om te vertrekken naar Egypte. Na een lange reis kwamen we eindelijk aan. Ik moest wel 30 minuten zoeken naar mijn koffers bij de bagageband. Ik had verwacht dat ik een grote kamer zou hebben zoals eerder. Maar dat was dit keer niet het geval. Het was juist heel klein en het bed lag al helemaal niet lekker. Toch werd ik de volgende dag wakker met een goed humeur. De rest van de dag waren we bij onze familie en speelden we spelletjes. Na het bezoek aan onze familie gingen we weer naar ons eigen huis. De volgende dag was ik toch wel heel moe en heb ik langer geslapen. Ik werd gewekt door mijn moeder. Ze vertelde mij dat we naar een hotel gingen. Ik was nog nooit in een hotel geweest. Het hotel had een megagroot zwembad. Een kamer met allemaal bijzondere dingen en het zag er super leuk uit. In het hotel hadden we geen internet. Mijn broertje en ik hebben dus heerlijk gezwommen. Op een nacht hoorde ik geknal buiten. Ik keek naar buiten en was een grote vuurwerkshow. Daar heb ik zo van genoten. De rest van de dagen hadden we in ons hotel gespendeerd. Later zijn we terug gegaan naar ons huis. In de laatste week van mijn vakantie heb ik veel spelletjes gespeeld en gevoetbald. Op de laatste dag van mijn vakantie wist ik dat ik alles heel erg zou missen. Het was zo fijn en leuk met mijn familie en vrienden. Ik vond het zo bijzonder om weer eens in Egypte te zijn. Voordat we vertrokken richting Nederland maakte ik nog een video van het huis. Ik filmde alles zodat ik een herinnering had voor later. Ik was zo blij met mijn video. We moeste terug naar Nederland. In het vliegtuig terug heb ik alleen maar geslapen. Het voelde ook weer heel fijn om weer terug te zijn in Nederland.

Verhaal van: Philopatir Rofaeil

Van: Yaël Kleintjens





‘De beste lessen zullen mooie zijn’

(Liz Nieboer, leerling uit 1b)

In deze unieke verhalenbundel, samengesteld door eerstejaars vmbo-leerlingen, ontdek je de kracht van jonge verbeelding. Elk verhaal, geboren uit de creativiteit en passie van deze schrijvers in de dop, biedt een bijzondere kijk op hun wereld. Laat je meevoeren door avonturen, dromen en ontroerende momenten die laten zien dat, zoals de quote zegt: “De beste lessen zullen mooie zijn.” Beleef de magie van hun woorden en vind inspiratie in hun perspectieven.

